Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

K.A. TUCKER

ÎN PATRU SECUNDE AI PIERDUT TOTUL

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

EPICA
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul unu

■ ■ ■

CAIN

În urmă cu zece ani

Picăturile de sânge îi conferă cimentului cenușiu și prăfuit o aură de pictură abstractă. Bruta mătăhăloasă care mă înfruntă — cu buza inferioară atârnându-i și cu o tăietură inflamată ce-i brăzdează pometele — este parțial răspunzătoare de toată treaba asta. Dar, având în vedere bătaia soră cu moartea pe care am încasat-o de la acest violator recent eliberat condiționat, majoritatea sângelui provine, cel mai probabil, de la mine.

Ținând cotul strâns lipit de coastele pe care tocmai mi le-a sfărâmat cu o serie de croșee puternice, mă străduiesc din răsputeri să nu tresar în vreme ce îmi târșâi picioarele înapoi, spre frânghiile ringului improvizat. Țipete și zbierete mă bombardează din toate direcțiile, reverberând în ecou prin parcarea subterană a clădirii de birouri din centrul orașului. În mod normal, în jurul meu roiește câte un mic grup de târfe bogate, aruncându-mi bilețele cu numele și cu numerele lor de telefon, și azvârlindu-mi din vârful buzelor comentarii de genul: „Ce băiat frumos ești!". Nu și în seara asta însă. Toți acești oameni au pariat la o cotă de douăzeci la unu împotriva mea, imaginându-și, fără nicio urmă de îndoială, plaje cu nisip auriu și BMW-uri strălucitoare.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

La naiba, până și *eu* aproape că am pus rămășag împotriva mea. Dar nu există nicio persoană pe lumea asta căreia i-aș încredința atâția bani ca să parieze pe mine. Cu excepția lui Nate, poate. Numai că el are doar paisprezece ani și se știe că este asociatul meu. Așadar, să îl trimit pe el la agentul de pariuri ar fi ca și cum i-aș picta o țintă pe frunte.

— Haide, fătălăule! răcnește Jones, ciocnindu-și pumnii cărnoși, în vreme ce un rânjet malefic i se lățește pe chip.

Nu scot o vorbă în timp ce Nate mă stropește pe față cu apă rece și sorb cu nesaț o parte din ea, încercând să îmi alung gustul metalic din gură. Am auzit că individului ăsta îi place să tărăgăneze meciurile, așa că nu sunt deloc îngrijorat din pricină că ar putea să se repeadă asupra mea ca un taur. *Sunt* îngrijorat însă de mulțimea de spectatori care mă presează să îl atac. Le simt nerăbdarea care plutește în aer, umflându-se ca un balon în timpul pauzei mele. Vor să mă vadă doborât la podea. Acum. Asta înseamnă *adevărata* luptă ilegală. Genul de luptă care strânge laolaltă amatorii de senzații tari cu elita indivizilor certați cu legea, precum o reuniune de familie de Crăciun. Aici nu există categorii de greutate. Nu există teste anti-doping. Nu există reguli. Nu există un arbitraj autentic. Meciul nu se termină decât atunci când trupul făcut zob al unuia dintre luptători este adunat cu fărașul de pe jos.

Nu e chiar acea lume în care un tată iubitor și-ar introduce fiul. Dar eu nu am un tată iubitor. Am un imbecil de tată care se crede mare grangur mafiot și care — după ce m-a bumbăcit suficient de tare încât să mă învețe cum să mă țin pe picioare și să îmi fortific mușchii înainte de vreme — a decis că ar putea face ceva bani gheață de pe urma mea, azvârlindu-mă în ringul de lupte ilegale din Los Angeles la vârsta de șaptesprezece ani. La vremea aceea, trupul meu nu era încă pe deplin dezvoltat, dar era destul de solid datorită antrenamentelor istovitoare la care insistase să mă supună. Nu pot să spun că m-am dus acolo împotriva voinței mele. Chiar mi-a făcut plăcere, de cele mai multe ori. Întotdeauna, mutra tatălui meu este aceea pe care o zdrobesc, oasele lui sunt

acelea pe care le sfărâm, și asta se întâmplă ori de câte ori îmi ridic pumnii încleștați.

Și, de fiecare dată, îmi spulber adversarul.

Iar acum, la vârsta de nouăsprezece ani, am ajuns să lupt pentru propria mea viață în eșalonul superior al acestei lumi ilicite. Aș putea să mă aleg cu un câștig *gras* de data asta, cu tot ce am pus la bătaie. Sau aș putea să o sfârșesc într-un sac de plastic. În timp ce o studiez pe matahala din fața mea — cu pectoralii îndopați cu steroizi care îi zvâcnesc în așteptarea loviturii, cu venele urâte și proeminente de la gât, cu fața lui hidoasă, un amalgam de sânge și cerneală de tatuaj — accept faptul că probabil nu voi fi ultimul care va rămâne în picioare aici, în seara asta. Am fost de-a dreptul tâmpit să mă arunc cu capul înainte în meciul acesta în care John probabil că este drogat cu metamfetamină. Doar două doze de fentanyl sunt suficiente să îngenuncheze animalul, numai că eu nu am tranchilizante pentru elefanți în buzunarul de la spate.

— Zee! se face auzită pe neașteptate vocea lui Nate în spatele meu, strigându-mă pe numele meu de luptător.

Arunc o privire peste umăr la puștiul sfrijit din colțul meu. Singurul om pe care mă pot baza, cel care a fost alături de mine la fiecare luptă în parte. Își ține celularul la ureche, iar pielea lui de culoarea abanosului a căpătat o tentă cenușie bolnăvicioasă.

— E mare agitație pe Wilcox.

Wilcox. Strada părinților mei. Ochii lui de melasă, măriți de uimire, se îndreaptă o clipă, fâlfâind din pleoape, spre adversarul meu care stă în așteptare înainte de a și-i întoarce spre fața mea mutilată.

— Se încaieră din nou? îl întreb eu.

Nu ar fi pentru prima oară.

Nate clatină din cap ușor, cu sobrietate.

— Nee, e cu totul altceva. Benny a văzut doi tipi care și-au făcut apariția pe acolo acum vreo douăzeci de minute.

Benny e un puști de cincisprezece ani care locuiește vizavi de casa părinților mei și este coleg de școală cu Nate. E un tâmpit

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

sadea, dar îl divinizează pe Nate pentru relația pe care acesta din urmă o are cu mine.

— Au venit după el sau după ea?

Oricât de tulburătoare ar fi întrebarea, este legitimă. Ambii mei părinți s-au apucat de afaceri ce nu au nicio legătură cu moralitatea — tatăl meu aventurându-se în traficul de droguri, iar mama mea ținând contabilitatea dubioasă a unei afaceri-bordel chiar în casa răposatei mele bunici. Iar acum, unul dintre ei a călcat suficient de tare pe coadă pe careva, astfel încât să îl facă să își trimită oamenii până la ușa lor.

În mod normal nu mi-ar păsa de ei mai mult decât de un rahat degerat. Aș fi încântat la culme. Poate că, în cazul în care tata i-a enervat prea tare pe oamenii potriviți, aceștia m-ar face să scap de această problemă. Numai că este una dintre diminețile acelea de marți, în care Lizzy, sora mea de șaisprezece ani, *s-ar putea* să doarmă în patul ei. Și dacă tipii ăștia au venit după bani și tata se duce la fotoliul gol pe dinăuntru ca să îi plătească, nu o să găsească nimic acolo.

Pentru că l-am jefuit până la ultimul bănuț ceva mai devreme, în cursul zilei de azi, ca să pariez pentru această luptă.

O altă imagine îmi năpădește mintea. Unul dintre indivizii ăștia o ia pe Lizzie în schimbul banilor datorați.

Asta e tot ce îmi trebuie ca să mă inunde un val de adrenalină. Durerea care îmi paralizează umărul dispare instantaneu în momentul în care îmi privesc adversarul cu alți ochi. Dacă dau acul vitezometrului peste cap, pot ajunge la ei acasă în mai puțin de cincisprezece minute. Aș putea avea suficient timp. Sau nu. Zdrahonul ăsta e singurul lucru care mă împiedică să plec *chiar acum*.

— Nate, spune-i lui Benny să cheme polițaii.

Îmi azvârl sticla de apă pe jos și mă arunc în luptă.

Se termină atât de repede încât niciunul dintre spectatori nu pare să își dea seama ce dracului s-a întâmplat. Liniștea se lasă peste parcarea subterană în vreme ce toată lumea așteaptă ca Jones să se ridice în picioare. Toți, cu excepția mea. Știu că nu se

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

va ridica de jos o vreme. Am simțit cum i-au plesnit oasele atunci când i-am smucit capul dintr-o parte într-alta cu loviturile înveninate pe care i le-am aplicat într-o succesiune rapidă.

Nu s-a mișcat din loc nici atunci când cauciucurile mele au mușcat asfaltul scrâșnind pe rampa subterană.

■ ■ ■

— Rămâi pe loc, mă răstesc eu la Nate în timp ce opresc Pontiacul GTO în mijlocul drumului.

Nu știu cum de nu am provocat vreun accident având în vedere că am un ochi tumefiat cu pleoapa căzută peste el. Sar afară din mașină, trec în fugă pe lângă gloata de spectatori curioși, îndreptându-mă spre îmbulzeala de vehicule de intervenție și de mașini de poliție cu flash-urile intermitente și spre sticleții care aleargă de colo-colo cu radio-emițătoare în mâini. Nu aveau cum să fi ajuns cu mai mult de zece minute înaintea noastră.

E nevoie de patru agenți de poliție, o armă ațintită spre fruntea mea și o pereche de cătușe ca să pot fi oprit în loc. Nu vor să mă lase să intru. Nu vor să răspundă la singura întrebare nenorocită pe care o repet iar și iar: *Este Lizzy teafără și nevătămată?* În schimb, ei mă asaltează cu un tir dur de întrebări, dar eu nu înregistrez cuvintele și nici măcar nu catadicsesc să le bag în seamă.

— Ce-ai pățit, fiule?

— Cine ți-a făcut una ca asta, băiete?

— Ai nevoie de îngrijiri medicale.

— De unde îi cunoști pe locatarii acestei case?

— Unde ai fost de la miezul nopții până la sosirea ta aici?

În ciuda avertismentului meu, Nate se aventurează afară din mașina mea și se strecoară cumva dincolo de banda galbenă de protecție a poliției care izolează perimetrul. Precum o umbră tăcută, așteaptă alături de mine în timp ce un paramedic tânăr îmi bandajează rana urâtă de deasupra sprâncenei și mă informează că am trei coaste rupte.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Abia dacă-l aud ce îmi spune în vreme ce toată atenția mea este îndreptată asupra procesiunii de oameni ce se perindă pe ușa din față a casei părinților mei.

Și asupra procurorului care își face apariția.

Când apare prima geană de lumină pe cer, una... două... trei tărgi sunt, în sfârșit, scoase afară din casă.

Toate încărcate cu saci negri din plastic.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, fiule, mi se adresează un ofițer de poliție îndesat, cu o voce răgușită.

Nu i-am reținut numele. Nici nu îmi pasă cum îl cheamă.

— Asemenea lucruri nu ar trebui să se întâmple.

Are dreptate. Nu ar trebui să se întâmple. Lizzy nu ar fi trebuit să fie aici, în primul rând. Dacă eu nu i-aș fi întors spatele, dacă nu aș fi dat-o afară din apartamentul meu, nu ar fi fost aici.

Aș fi putut să o salvez.

Dar acum e prea târziu.

■ ■ ■

În zilele noastre

— Cum adică nu poți să livrezi marfa decât *după* weekend?

În ciuda tuturor eforturilor mele de a-mi păstra calmul, tonul meu este mușcător.

— Îmi pare rău, domnule. După cum v-am explicat deja, ne confruntăm cu lipsa mâinii de lucru. Ne mișcăm cât putem de repede pentru a face față comenzilor. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient, recită reprezentanta serviciului pentru clienți cu o voce egală, de parcă ar fi spus acest lucru de o sută de ori astăzi. Și sunt sigur că a făcut-o.

Îmi strâng între degete podul nasului pentru a-mi domoli durerea de cap care mă cuprinde instantaneu, și încerc să rezist impulsului de a izbi receptorul de birou. Conversația asta este în mod evident o pierdere de timp. Este aceeași pe care am avut-o în fiecare zi de două săptămâni încoace.

Libris.ro
Portal pentru oameni și cărți

— Spune-i conducerii tale că „inconvenient" nu este cuvântul potrivit.

Închid înainte ca ea să apuce să scuipe răspunsul dinainte pregătit.

Cu un geamăt, mă las pe spătarul scaunului meu din piele și îmi împreunez mâinile sub ceafă. Măsor din priviri pereții biroului meu, cu rafturi din podea până în tavan, având rolul de a-mi dubla proviziile și așa abundente. Cinci săptămâni excesiv de aglomerate la Penny's combinate cu livrarea sporadică a berii mă vor face să rămân fără mărcile de top în weekendul următor. Asta înseamnă că va trebui să îmi petrec încă o sâmbătă noapte explicându-le clienților că lipsa berii Heineken nu îi îndreptățește să beneficieze de un dans în poală gratis.

Urăsc afacerea asta, în unele zile.

În ultima vreme, am ajuns să urăsc afacerea asta în *fiecare* zi.

Deșurubez dopul unei noi sticle de coniac fin, Rémy Martin, și torn lichidul auriu în paharul meu fără picior. Este viciul meu — un pahar înainte de deschiderea clubului ca să îmi mai îndulcesc amarul, și unul la închidere. Din păcate, nu îmi mai este atât de ușor să îmi înghit amarul și mă pomenesc umplându-mi paharul de mai multe ori. La două sute de dolari sticla, s-ar putea să am și o problemă cu banii, la urma urmelor.

Ușa biroului meu se întredeschide exact în momentul când arsura binefăcătoare îmi unge gâtlejul.

— Cain?

Vocea bubuitoare a lui Nate pătrunde pe ușă cu o secundă înainte ca silueta lui înaltă de doi metri și cântărind 127 de kilograme să se strecoare înăuntru. Sunt și acum uimit de felul în care puștiul pirpiriu s-a metamorfozat în uriașul, aproape supraponderal, care stă acum în fața mea. Nu ar trebui să fiu surprins totuși, având în vedere că eu am fost acela care i-a plătit facturile uriașe de la băcănie pe vremea dezvoltării lui adolescentine explozive.

— Tocmai am primit un mesaj de la Cherry. Este bolnavă.

— Ți-a trimis un mesaj ție?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul doi

■ ■ ■

CHARLIE

PLANUL A — Să mă predau și să cer imunitatea în schimbul informațiilor.

Nu am suficiente informații concrete încât să îl înfund. Probabil că voi ajunge în cele din urmă la închisoare pentru următorii douăzeci și cinci de ani.

~~PLANUL A — Să mă predau și să cer imunitatea în schimbul informațiilor.~~

Planul B — Să îmi fac pierdute toate actele de identitate și să simulez amnezia, astfel încât autoritățile să se vadă obligate să îmi elibereze noi documente.

Dar dacă îmi publică poza în ziare? El mă va găsi. În plus, aș putea fi internată într-o secție de psihiatrie pe termen nedefinit. Și nu știu dacă talentele mele actoricești pot fi chiar atât de convingătoare.

~~Planul B — Să îmi fac pierdute toate actele de identitate și să simulez amnezia, astfel încât autoritățile să se vadă obligate să îmi elibereze noi documente.~~

Planul C — Să fac rost contra cost de o nouă identitate și să o fac pe Charlie să dispară.

Și tipul ăsta stă chiar în fața mea, sfredelindu-mă cu privirea lui.

Având în vedere că nu am mai dat ochii cu el până acum, nu îmi dau seama cum arată în mod normal, dar pun pariu că nu are de obicei paloarea asta bolnăvicioasă.

De parcă ar fi văzut o stafie.

Încerc să îi surprind privirea lui Ginger, ca să îmi dau seama dacă și ea este de părere că reacția lui este ciudată, dar nu reușesc.

— Scuze. Am bătut la ușă, dar nu mi-ai răspuns, se disculpă ea.

Ea a bătut, într-adevăr, la ușă și am așteptat aproape un minut înainte de a intra. Nu știu ce făcea în biroul lui — în spatele ușii închise cu o plăcuță pe care scrie *Șefu'*, având o pereche de chiloței din dantelă agățați de ea — dar, după expresia de uluire de pe chipul lui, *l-am întrerupt* dintr-o oarecare activitate. O privire scurtă aruncată în jos îmi confirmă că, cel puțin, cureaua de la pantaloni este încheiată.

— Aceasta este prietena mea Charlie, despre care ți-am vorbit. Degetul lung și subțire al lui Ginger arată înspre mine, iar eu mă sforțez să afișez un zâmbet radios.

Cuvântul „prietenă" sună un pic derutant, având în vedere că până acum nu am făcut nimic altceva decât să îi torn lui Ginger tot felul de minciuni despre mine, cu bună știință.

Am cunoscut-o doar cu trei săptămâni în urmă. Cursul ei de dans la bară pentru începători tocmai se apropia de final, iar ea a rămas să privească grupa de avansați. Bănuiesc că am impresionat-o, deoarece a rămas pe tot parcursul orei, iar, apoi, în vestiar, nu mai contenea cu laudele la adresa mea. I-am luat numărul de telefon pe care mi l-a oferit fără să am de gând să o sun. În săptămâna următoare, Ginger m-a prins la înghesuială după ore și nu s-a lăsat dusă până când nu am ieșit la masă cu ea. Săptămâna trecută m-a luat pe sus la cumpărături. Nu e nimic în neregulă cu ea. Are douăzeci și șase de ani, dar nu și maturitatea aferentă vârstei. Are un râs sincer, plin de naturalețe, și un simț al umorului de-a dreptul sarcastic. Este și foarte insistentă. Nu mi-am propus în mod special să leg prietenii, deoarece nu aveam de gând să stau prea mult în Miami. Dar cred că s-ar putea spune că am devenit prietene — cu minciunile mele cu tot.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Ironia sorții, de fapt, a fost că ne-am întâlnit așa cum ne-am întâlnit. Luându-se după talentul meu de dansatoare la bară și după înfățișare, Ginger a presupus, în mod automat, că sunt stripteuză. Nu se vedea nicio urmă de dezaprobare în ochii aceia verzi și strălucitori atunci când m-a întrebat la ce club lucrez. De aceea, i-am mărturisit că am încercat să mă angajez la câteva cluburi total neinteresante și apoi i-am povestit despre „proba" dezgustătoare de la cel denumit Sin City. De unde am fugit mâncând pământul. Chipul ei de spiriduș s-a luminat. Nu mă așteptam la o asemenea reacție. După aceea, mi-a explicat că era barmaniță la cel mai bun club din Miami și s-a oferit să îmi găsească o slujbă acolo. M-a întrebat despre experiența mea în domeniu și bineînțeles că am mințit. I-am spus că lucrasem în Vegas.

Am plecat din Vegas pe când aveam șase ani. Și cu siguranță nu am făcut striptease acolo.

După experiența prin care am trecut la clubul Sin City, nu eram sigură dacă să continui sau nu. Dar când am văzut firma deosebit de elegantă de la intrare — fără nicio caricatură grotescă cu sâni mari sau cu lumini intermitente strălucitoare, doar numele localului, Penny's Palace — am simțit instantaneu că era locul potrivit pentru mine. Și Ginger m-a asigurat că patronul, Cain, e ca nimeni altul. După felul în care vorbește despre el, ai zice că a câștigat vreun soi de titlu de „patronul mileniului" sau cam așa ceva.

Dar el mă fixează în continuare din priviri.

Nu a clipit nici măcar o dată.

Surprind clătinatul lui din cap aproape imperceptibil, înainte de a rosti pe un ton tăios:

— Charlie. Da. Bună.

— Bună.

Am fost atât de calmă și încrezătoare până să vin aici, bazându-mă pe nenumăratele ore de actorie la care învățasem să am la mereu la îndemână zâmbetul meu larg, prietenos. Acum însă, sub privirile de oțel ale acestui om, sesizez tremurul ușor din acest

singur cuvânt scurt pe care îl rostesc. Fac un pas înainte și îi întind mâna.

Ochii lui de culoarea cafelei se dezlipesc în sfârșit de chipul meu și privirea lui pătrunzătoare coboară pe mâna mea — fără să se clintească din loc — și mă lupt cu nevoia imperioasă de a mi-o retrage. Ginger a jurat că tipul este rasat, dar, până una alta, tot din comerțul cu sex face bani. Multe chestii sunt scuturate sub acest acoperiș, dar probabil că mâinile nu fac parte din ele. Nu i-am strâns deloc mâna libidinosului ăla de la Sin City — Rick — înainte ca el să îmi ordone să mă urc în poala lui la nici două minute după ce am început interviul. Nu ar trebui să fiu surprinsă de reacția individului ăsta.

Toți patronii ăștia de cluburi sunt la fel.

Trag adânc aer în piept, reamintindu-mi că am avut parte de porția mea de degenerați și că pot să îi fac față și ăstuia.

La dracu, și eu *sunt* o degenerată.

Ca și cum ar ieși brusc din transă, Cain îmi strânge într-un final mâna întinsă, cu ochii înlănțuiți de ai mei.

— Bună, Charlie. Scuze. Chiar... m-ai luat prin surprindere. Semeni foarte mult cu o persoană pe care o cunosc.

Urmează o pauză.

— Cu o persoană pe care am cunoscut-o, se corectează el cu glas moale.

Vocea lui are un timbru plăcut, educat, ceea ce mă surprinde, având în vedere mediul în care ne aflăm.

— Ei bine, eu mă duc la bar, să aranjez lucrurile pe acolo.

Ginger o zbughește afară pe ușă, închizând ușa în urma ei și lăsându-mă singură cu bărbatul ăsta. Respir de câteva ori adânc să mă calmez. Am s-o sugrum cu mâinile mele.

Nu știu la ce să mă aștept acum. Ginger nu mi-a spus prea multe despre Cain, în afară de faptul că este un tip cu adevărat cumsecade și onest, că își tratează angajații foarte bine și, în cazul în care am de gând să dansez în Miami, atunci Penny's este locul cel mai indicat. A menționat, într-adevăr, faptul că uneori devine